

EUROOPAN PARLAMENTTI

2009 - 2014

Istuntoasiakirja

A7-0027/2011

4.2.2011

MIETINTÖ

verotuksesta ja kehityksestä – yhteistyö kehitysmaiden kanssa hyvän hallintotavan edistämiseksi verotusallalla
(2010/2102(INI))

Kehitysyhteistyövaliokunta

Esittelijä: Eva Joly

Valmistelija (*):
Sirpa Pietikäinen, talous- ja raha-asioiden valiokunta

(*) Valiokuntien yhteistyömenettely – työjärjestyksen 50 artikla

SISÄLTÖ

	Sivu
EUROOPAN PARLAMENTIN PÄÄTÖSLAUSELMAESITYS	3
PERUSTELUT	4
TALOUS- JA RAHA-ASIOIDEN VALIOKUNNAN LAUSUNTO	4
KANSAINVÄLISEN KAUPAN VALIOKUNNAN LAUSUNTO	4
VALIOKUNNAN LOPULLISEN ÄÄNESTYKSEN TULOS.....	4

(*) Valiokuntien yhteistyömenettely – työjärjestyksen 50 artikla

EUROOPAN PARLAMENTIN PÄÄTÖSLAUSELMAESITYS

verotuksesta ja kehityksestä – yhteistyö kehitysmaiden kanssa hyvän hallintotavan edistämiseksi verotusallalla (2010/2102(INI))

Euroopan parlamentti, joka

- ottaa huomioon 10. helmikuuta 2010 antamansa päätöslauselman hyvän hallintotavan edistämisestä verotusallalla¹,
- ottaa huomioon komission tiedonannon "Verotus ja kehitys – Yhteistyö kehitysmaiden kanssa hyvän hallintotavan edistämiseksi verotusallalla" (KOM(2010)0163),
- ottaa huomioon 25. maaliskuuta 2010 antamansa päätöslauselman maailmanlaajuisen rahoitus- ja talouskriisin vaikutuksista kehitysmaihin ja kehitysyhteistyöhön² sekä Monterreyn julistuksen (2002), Dohassa pidetyn kehitysrahoituskonferenssin (2008), Pariisin julistuksen (2005) ja Accran toimintasuunnitelman (2008), joissa todetaan nimenomaisesti, että pääoman pakeneminen ja laittomat rahavirrat ovat suuria esteitä kehitysmaiden omien tulojen käyttämiselle kehitystarkoituksiin,
- ottaa huomioon 15. kesäkuuta 2010 antamansa päätöslauselman kehityksestä kohti vuosittain asetettujen tavoitteiden saavuttamista: syyskuussa 2010 pidettävää YK:n korkean tason kokousta varten valmisteilla oleva väliarviointi³,
- ottaa huomioon Soulessa 11.–12. marraskuuta 2010 pidetyn G20-ryhmän huippukokouksen ja Saksan taloudellisen yhteistyön ja kehityksen ministeriön käynnistämän niin sanotun International Tax Compact (ITC) -aloitteen, jonka tarkoituksena on vahvistaa kansainvälistä yhteistyötä kehitysmaiden kanssa veropetosten ja veronkierron torjumiseksi,
- ottaa huomioon Pretoriassa 29. elokuuta 2008 pidetyn kansainvälisen verokonferenssin päätelmät,
- ottaa huomioon Lontoossa 2.–3. huhtikuuta 2009 pidetyn G20-huippukokouksen päätelmät,
- ottaa huomioon G20-ryhmän maiden johtajien Pittsburghissa 24. ja 25. syyskuuta 2009 pidetyn huippukokouksen päätteen antaman julkilausuman sekä 8. lokakuuta 2009 antamansa päätöslauselman kyseisestä huippukokouksesta⁴,

¹ Hyväksytyt tekstit, P7_TA(2010)0020.

² Hyväksytyt tekstit, P7_TA(2010)0089.

³ Hyväksytyt tekstit, P7_TA-PROV(2010)0210.

⁴ Hyväksytyt tekstit, P7_TA(2009)0028.

- ottaa huomioon 24. huhtikuuta 2009 antamansa päätöslauselman 2. huhtikuuta 2009 pidetystä Lontoon G20-kokouksesta¹,
 - ottaa huomioon 14. marraskuuta 2007 antamansa päätöslauselman luonnoksesta komission asetukseksi tiettyjen kansainvälisten tilinpäätösstandardien hyväksymisestä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen N:o (EY) 1606/2002 mukaisesti annetun asetuksen (EY) N:o 1725/2003 muuttamisesta toiminnallisten segmenttien esittämistä koskevan Kansainvälisen tilinpäätösstandardin IFRS 8 osalta²,
 - ottaa huomioon Norjan hallituksen asettaman komitean kesäkuussa 2009 antaman raportin veroparatiiseista ja kehitysyhteistyöstä,
 - ottaa huomioon työjärjestyksen 48 artiklan,
 - ottaa huomioon kehitysyhteistyövaliokunnan mietinnön sekä talous- ja raha-asioiden valiokunnan ja kansainvälisen kaupan valiokunnan lausunnot (A7-0027/2011),
- A. katsoo, että verojärjestelmän vahvistaminen on yksi kehitysmaiden tärkeimmistä haasteista vuosituhannen kehitystavoitteiden saavuttamisessa,
- B. katsoo, että verotus voi olla luotettava ja kestävä kehitysyhteistyön rahoituksen lähde, jos käytössä on progressiivinen verotusjärjestelmä sekä vaikuttava ja tehokas verohallinto, joka edistää verosäännösten noudattamista, ja jos julkisia tuloja käytetään avoimesti ja vastuullisesti,
- C. toteaa, että kehitysmaat kohtaavat verotulojen keräämisen yhteydessä merkittäviä haasteita veronkannon riittämättömien henkilöressurssien ja taloudellisten resurssien, heikkojen hallinnollisten valmiuksien, korruption, poliittisen järjestelmän legitimitetin puutteen, tulojen epätasaisen jakautumisen ja heikon verohallinnon vuoksi,
- D. toteaa, että laittomien rahavirtojen ja pääoman pakenemisen pääasiallisia muotoja ovat maiden välinen siirtojen väärinhinnoittelu suorien ulkomaisten sijoitusten houkuttelemiseksi, roundtrip-investoinnit, kahden palkan nostaminen, käteisen rahan laittomat liikkeet, vaikeaselkoiset ja epäedulliset sijoitussäännöt sekä salakuljetus,
- E. toteaa, että offshore-keskukset ja verokeitaat aiheuttavat vuosittain biljoonan dollarin laittoman pääomapaon; ottaa huomioon, että nämä laittomat rahavirrat kehitysmaista pois päin vastaavat noin kymmenkertaisesti sitä määrää, joka kehitysmailla maksetaan köyhyyden lievittämiseen ja talouskehitykseen,
- F. ottaa huomioon, että veroparatiisit, jotka tarjoavat salassapitosääntöjä ja tekaistuja asuinpaikkoja yhdistettynä verovapausjärjestelmiin houkutellessaan pääomaa ja tuloja, joita olisi pitänyt verottaa muissa valtioissa, synnyttävät haitallista verokilpailua,
- G. ottaa huomioon, että verokilpailu on johtanut verotaakan siirtymiseen työntekijöiden ja pienituloisten kotitalouksien kannettavaksi ja pakottanut köyhien maiden julkisten palvelujen haitalliseen karsimiseen,

¹ Hyväksytyt tekstit, P6_TA(2009)0330.

² EUVL C 282 E, 6.11.2008, s. 323.

- H. ottaa huomioon, että roundtrip-investoinneilla, verokannustimilla ja kehitysmaiden välisellä verokilpailulla on usein haitallisia tuloksia, jotka käyvät selvästi ilmi valtioiden "myydessä" verojärjestelmiään ja yritysten "ostaessa" pääsyn niihin markkinoilla, joilla kilpailu, joka muistuttaa yritysten välistä kilpailua, on yhä olemassa,
- I. ottaa huomioon, että kehitysmaissa tapahtuvat veropetokset johtavat vuosittain verotulojen vajeeseen, jonka määrä on kymmenen kertaa suurempi kuin kehittyneiden maiden maksama kehitysapu,
- J. katsoo, että kansainvälisten markkinoiden vapautuminen maailmanlaajuisesti, mikä merkitsee tullitulojen korvaamista muilla omilla varoilla, vaikuttaa yhä enemmän mahdollisuuteen edistää kehitysmaiden omien varojen käyttöönottoa; ottaa huomioon, että IMF:n tutkimusten mukaan rikkaat maat ovat kyenneet tasapainottamaan elinkeinoverojen vähenemistä pääasiallisena tulonlähteenä muilla tulonlähteillä, erityisesti arvonlisäverolla, mutta köyhimmät maat ovat korvanneet parhaimmillaankin vain noin 30 prosenttia menetetyistä elinkeinoveroista¹,
- K. ottaa huomioon, että ITC:n johtaman kartoitustutkimuksen mukaan avunantajien koordinoitua on tarpeen lisätä verotuksen ja kehityksen alalla,
- L. katsoo, että suuri epävirallinen talussektori haittaa omien varojen käyttöönottoa,
- M. ottaa huomioon, että monet kehitysmaat jäävät vilkkaan hyödykekaupan ulkopuolelle, koska ne eivät saa asianmukaista osuutta perustelluista kaivosteollisuuden rojalteista,
- N. ottaa huomioon, että monet kehitysmaat eivät saavuta edes verotuksen vähimmäistasoa, joka tarvittaisiin julkisten palvelujen ja kansainvälisten sitoumusten, kuten köyhyyden vähentämisen, rahoittamiseen,
- O. katsoo, että verotus on tulonlähteenä mahdollisesti vakaampi ja kestävämpi kuin ulkomainen apu ja edistää paremmin maiden omavastuullisuutta,
- P. katsoo, että vakiintunut raportointitapa vaikeuttaa usein verotettavien yritysten yksilöintiä ja oikean verotason määrittämistä niiden monimutkaisten yhtiörakenteiden ja taloudellisen toiminnan keskinäisen jakautumisen vuoksi,
- Q. ottaa huomioon, että kriisiyrityksiin sijoittavat, niin kutsutut vulture funds -rahastot, jotka toimivat usein veroparatiiseissa, ostavat yhä enemmän kehitysmaiden velkoja suurella alennuksella ja vaativat jälkeinpäin velan alkuperäistä määrää (usein korkojen ja viivästysmaksujen kera) ja näin tehdessään rajoittavat huomattavasti kehitysmaiden mahdollisuuksia toimia lisäverotulojensa turvin,
- R. ottaa huomioon, että ei ole olemassa lakeja, joilla rajoitettaisiin tuottoja, joita kriisiyrityksiin sijoittavat rahastot voivat kerätä kehitysmaita vastaan käynnistämillään

¹ Ks. esimerkiksi Baunsgaardin ja Keenin tutkimus vuodelta 2005, johon viitataan Kansainvälisen valuuttarahaston kaupan uudistamisen vaikutuksia tuloihin käsittelevässä 15. helmikuuta 2005 päivätyssä raportissa "Dealing with the Revenue Consequences of Trade Reform", jossa Kansainvälinen valuuttarahasto toteaa, että monilla alhaisen tulotason mailla ja keskituloisilla mailla on vaikeuksia korvata elinkeinoveroista saadut tulot.

oikeusmenettelyillä maksamatta jääneen velan vuoksi, eikä sääntelyrakenteita näiden rahastojen paljastamiseksi ja sen selvittämiseksi, kuinka paljon ne ovat maksaneet aikaisemmin arvottamana pidetystä velasta,

- S. ottaa huomioon, että monissa kehitysmaissa on useita yhtiöverokantoja, jotka perustuvat tulojen ja osinkojen lisäksi talouden alaan, mikä merkitsee sitä, että erilaiset verokannat vääristävät resurssien jakautumista talouden aloille,
- T. katsoo, että verosäännösten noudattaminen on määriteltävä pyrkimyksenä maksaa oikeassa paikassa oikeaan aikaan ja että "oikea" tarkoittaa sitä, että liiketoimien taloudellinen todellisuus on yhtäpitävä verotustarkoituksiin ilmoitetun paikan ja tavan kanssa,

I. Verotuksen merkitys vuosituhannen kehitystavoitteiden saavuttamisessa

- 1. on komission kanssa samaa mieltä siitä, että tehokkaat ja oikeudenmukaiset verojärjestelmät ovat elintärkeitä köyhyyden vähentämisen, hyvän hallintotavan ja valtiorakenteiden kehittämisen kannalta;
- 2. suhtautuu myönteisesti komission aloitteeseen parantaa valmiuksia verotusalan hyvään hallintotapaan kehitysmaissa ja toteaa, että tarvitaan sääntelykehys, jolla tuetaan kansainvälistä veroyhteistyötä, avoimuutta, julkisen ja yksityisen sektorin kehittämistä ja talouskasvua;
- 3. korostaa, että verotuksen osuudet BKT:sta ovat kehitysmaissa 10–20 prosenttia, kun taas teollisuusmaissa ne ovat 25–40 prosenttia; pahoittelee, että toistaiseksi avunantajat ovat antaneet liian vähän tukea verotusalan apuun; pitää tässä yhteydessä myönteisenä komission ehdotusta lisätä tukea kehitysmaiden avustamiseen verouudistuksissa sekä verohallinnon vahvistamiseen AKT-maita koskevan Euroopan kehitysrahaston, kehitysyhteistyön rahoitusvälineen ja eurooppalaisen naapurisuuden ja kumppanuuden välineen sekä kansallisille valvontaelimille, parlamenteille ja valtioista riippumattomille toimijoille myönnettävän tuen avulla;
- 4. toteaa, että enemmän huomiota olisi kiinnitettävä toimiin valmiuksien luomiseksi kehitysmaissa, jotta niitä voidaan auttaa käyttämään tehokkaasti tietojen vaihtoa ja torjumaan tehokkaasti veropetoksia omalla kansallisella lainsäädännöllään;

Kehitysmaiden vaikeudet verotulojen keräämisessä

- 5. panee huolestuneena merkille, että monien köyhien maiden verojärjestelmälle on yhä ominaista hyvin kapea veropohja, eliitille myönnettävät verovapaudet, yritysten vapauttaminen verosta määräajaksi, mikä kannustaa voimakkaasti veropetoksiin, koska veroa maksavat yritykset voivat tehdä taloudellista yhteistyötä verosta vapautettujen yritysten kanssa ja siirtää tuottonsa, sekä luonnonvaroista saatujen valtaviin tulojen kirjaamatta jättäminen ja laajoihin veropetoksiin liittyvät suuret laittomat pääomavirrat;
- 6. korostaa, ettei verotuloja saa pitää ulkomaisen avun vaihtoehtona, vaan pikemminkin julkisten tulojen perusosatekijänä, joka mahdollistaa kyseisten maiden kehityksen;

7. huomauttaa, että tehokkaat, progressiiviset ja tasapuoliset verojärjestelmät ovat kehityksen kannalta välttämättömiä, sillä niiden avulla voidaan rahoittaa julkisten hyödykkeiden tuotantoa ja edistää valmiuksien kehittämistä ja hyvää hallintotapaa; katsoo myös, että köyhien maiden on pyrittävä korvaamaan riippuvuus ulkomaanavusta verotukseen perustuvalla omavaraisuudella ja että veropetokset ja veronkierto estävät saavuttamasta näitä tavoitteita kehitysmaissa;
8. pitää valitettavana, että veroparatiisit heikentävät demokraattista hallintoa, lisäävät talousrikollisuuden tuottavuutta, kannustavat voitontavoittelua ja lisäävät verotulojen epäoikeudenmukaista jakautumista; kehottaa Euroopan unionia ottamaan veroparatiisien ja korruption torjunnan kansainvälisten rahoitus- ja kehityslaitosten ensisijaiseksi tavoitteeksi;
9. muistuttaa, että veronkierto merkitsee huomattavaa taloudellista menetystä kehitysmaille ja että veroparatiisien ja veronkierron torjunta on yksi EU:n ensisijaisista tavoitteista, jotta kehitysmaita voidaan auttaa tehokkaasti hyödyntämään verotulojaan; muistuttaa tarpeesta ryhtyä tässä asiassa asianmukaisesti toimiin Euroopan tasolla ja kansainvälisesti erityisesti G20-maiden sitoumusten mukaisesti;
10. muistuttaa, että vaikka talouskumppanuussopimusten myönteiset vaikutukset ilmenevät vasta keskipitkällä tai pitkällä aikavälillä, tullimaksujen väheneminen näkyy välittömästi tulojen vähenemisenä;
11. korostaa, että kehitysmaiden ongelmiin kerätä omia tuloja globaalissa ympäristössä olisi kiinnitettävä enemmän huomiota, sillä suurille koti- ja ulkomaisille yrityksille myönnetään monia poikkeuksia investointien houkuttelemiseksi; kehottaa EU:ta tukemaan kehitysmaita sellaisten verojärjestelmien luomisessa, joiden avulla ne voivat hyötyä globalisaatiosta;
12. korostaa, että köyhimpien maiden on vaikea korvata nykyisestä kaupan maailmanlaajuisesta vapauttamisesta johtuvaa elinkeinoverojen vähentymistä muilla omilla tulonlähteillä; toteaa, että parhaimmillaankin vain noin 30 prosenttia menetetyistä elinkeinoveroista on saatu korvattua;
13. korostaa, että kilpailemalla yhä enemmän liikkuvasta pääomasta veroparatiisit loukkaavat kehitysmaiden täysivaltaista oikeutta pääomaverotuloihin keinona laajentaa veropohjaa, vaikka niiden veropohja on ennestäänkin kapeampi kuin rikkailla mailla;
14. muistuttaa, että veroparatiisien salassapitosäännöistä johtuvat epäsuhtaiset mahdollisuudet saada tietoa heikentävät kansainvälisten rahoitusmarkkinoiden tehokkuutta, koska ne ovat johtaneet riskipremioiden kohoamiseen ja siten sekä rikkaiden että köyhien maiden lainakustannusten nousuun;
15. toteaa, että kehitysmaiden omien tulojen käyttöönoton laadullinen ja määrällinen parantaminen kantaa hedelmää pitkällä aikavälillä; kehottaa Euroopan unionia tarjoamaan jatkossakin apua kaikissa muodoissa niin kauan kuin kehitysmaat pitävät sitä tarpeellisenä oman kehityksensä rahoittamiseksi;

II. Tuki tuloksellisille, tehokkaille, oikeudenmukaisille ja kestäville verojärjestelmille

16. toistaa, että hyvä hallintotapa ja toimivat instituutiot ovat taloudellisen vaurauden tärkein tekijä; kehottaa siksi komissiota avustamaan kehitysmaiden veroviranomaisia, oikeuslaitoksia ja korruptiontorjuntavirastoja niiden pyrkimyksissä luoda progressiivinen ja kestävä verojärjestelmä, joka lopulta tuottaa hyvän hallintotavan etuja lisääntyneen oikeutuksen ja vastuullisuuden avulla, sekä liittämään verotusalan hyvän hallintotavan periaatteet tosiasiallisesti osaksi maa- ja aluekohtaisten strategia-asiakirjojen suunnittelua, toteuttamista ja valvontaa; kehottaa painokkaasti jäsenvaltioita panemaan täytäntöön sitoumuksensa verotusalan avun antamisesta ja torjumaan sellaisten yritysten harjoittamaa lahjontaa, joiden kotipaikka on niiden lainkäyttöalueella mutta joilla on toimintaa kehitysmaissa; suosittelee, että komissio ottaa kehitysmaiden parlamentit mukaan talousarviomenettelyyn ja tukee siten tasapainoista suhdetta niihin ja edistää prosessin avoimuutta;
17. huomauttaa, että verotusasioissa hyvää hallintotapaa ei voida siirtää sellaisenaan tai määrätä ulkopuolelta ja että kukin valtio päättää itse omasta veropolitiikastaan; pyytää tässä yhteydessä komissiota ja kansallisia hallituksia olemaan vastustelematta ja tekemään yhteistyötä kaikkien sellaisten maiden kanssa, jotka pyrkivät johdonmukaisesti ja tasapuolisesti korottamaan veroja, jotka vaikuttavat niiden alueella erityisesti primääriraaka-aineiden hankinnan alalla toimiviin ulkomaisiin yrityksiin, sillä nämä raaka-aineet ovat tärkeä varallisuuden lähde kehitysmaille;
18. kehottaa komissiota sisällyttämään EU:n kolmansien maiden kanssa tekemiin asiaa koskeviin sopimuksiin verohallintoa koskevan lausekkeen, joka kattaa myös sen täytäntöönpanon seurannan;
19. huomauttaa, että erityisesti Euroopan unionin kanssa tehtyjen talouskumppanuussopimusten seurauksena tullitulojen väheneminen vaikuttaa kielteisesti kehitysmaiden suoraan käytettävissä olevien varojen määrään; pyytää tässä yhteydessä komissiota näiden menetysten korvaamiseksi ja osana kehitysmaiden kansallisten verojärjestelmien parantamiseksi annettavaa tukea kannustamaan kehitysmaita, jotta ne asettaisivat etusijalle progressiiviset välittömät verot välillisten verojen – erityisesti kulutuksesta perittävien välillisten verojen – asemesta, sillä viimeksi mainitut kuormittavat luonteensa vuoksi eniten pienituloista väestöä;
20. kehottaa toteuttamaan talouskumppanuussopimusten yhteydessä järjestelmällisesti verouudistuksia tukevia toimenpiteitä, joissa on kyse sekä aineellisesta (tietojenkäsittelyjärjestelmät) että organisatorisesta tuesta (verohallinnon henkilöstön oikeudellinen ja verotusalan koulutus), mikäli kehitysmaat tätä tukea pyytävät; korostaa, että on ponnisteltava erityisen voimakkaasti niiden Afrikan maiden kanssa, jotka eivät vieläkaan saa pitkäaikaista tukea verotuksen alalla;
21. vahvistaa pitävänsä välttämättömänä Euroopan unionin kehitysyhteistyöpolitiikan ja kauppapolitiikan keskinäisen johdonmukaisuuden lisäämistä; muistuttaa, että vaikka kriisi on ehkä voimistanut raaka-aineiden hintavaihteluita ja vähentänyt pääomavirtoja kehitysmaihin, Euroopan unioni kokonaisuudessaan ja sen jäsenvaltiot ovat edelleen johtavia kehitysavun antajia, sillä niiden osuus on 56 prosenttia koko maailman kehitysavusta eli kaikkiaan 49 miljardia euroa vuonna 2009; korostaa, että tätä taustaa

vasten tarkasteltuna kehitysmailla olisi ensisijaisen tärkeää ottaa käyttöön tehokas verotusjärjestelmä, joka vähentää kehitysmaiden riippuvuutta ulkoisesta avusta ja muista ulkoisista rahavirroista, joita on vaikea ennakoita;

22. toteaa, että mailta, joille myönnetään EU:n rahoitustukea ja annetaan pääsy EU:n markkinoille, olisi edellytettävä verotusalan hyvän hallintotavan periaatteiden noudattamista;
23. suhtautuu myönteisesti veroyhteistyötä koskevaan alueelliseen aloitteeseen, joka tarjoaisi kehitysmailla mahdollisuuden keskustella verotuksen asemasta valtiorakenteiden ja valmiuksien kehittämisessä sekä vaihtaa verohallintoa koskevia parhaita käytäntöjä;
24. muistuttaa, että köyhien maiden tärkeimpänä haasteena on veropohjan laajentaminen; huomauttaa, että muun muassa elinkeinoverojen väheneminen on johtanut kulutusverojen (arvonlisäveron tai energiaverojen) käyttöönottoon; katsoo, että vaikka arvonlisävero voisi mahdollistaa veropohjan laajentamisen maissa, joilla on laaja epävirallinen sektori, sen erottelematon luonne vaikuttaa eniten köyhiin ihmisiin; katsoo, että EU:n kehitysavussa olisi asetettava etusijalle aloitteet, joilla pyritään parantamaan verojärjestelmien tehokkuutta ja avoimuutta esimerkiksi tarkastelemalla keinoja, joiden avulla kehitysmaat voivat laajentaa veropohjaansa/verotulovirtojaan välittömän ja välillisen verotuksen avulla;
25. muistuttaa, että laajennettaessa kehitysmaiden kanssa käytävää kauppaa tavoitteena on oltava näiden maiden kestävä talouskasvu ja kehitys; toteaa, että tullien poistaminen merkitsee vastaavasti tullitulojen menettämistä, minkä vuoksi se on toteutettava aikaisempaa valvotummin, hitaammin ja samanaikaisesti sellaisten verouudistusten kanssa, joiden avulla saadaan korvaavia tuloja (alv, kiinteistövero, tulovero);
26. panee huolestuneena merkille, että vuosina 1991–2004 Afrikasta poistui vuosittain miljardeja dollareita; korostaa erityisesti, että näiden rahavirtojen arvioidaan olevan 7,6 prosenttia alueen vuotuisesta BKT:sta, mikä tekee Afrikan maista avunantajamaiden nettolainoittajia; katsoo, että kehittyneiden maiden virallisella kehitysavulla ja velkahelpotuksilla on vaikutusta vain, jos sekä G20-ryhmä, OECD että EU ryhtyvät konkreettisiin toimiin, joilla varmistetaan, että kehitysmaiden mahdollista veropohjaa ei heikennetä veropetoksilla; kannustaa tässä yhteydessä YK:ta ja OECD:tä jatkamaan työtään alan tiiviissä yhteistyössä Afrikan verohallintofoorumin (African Tax Administration Forum) kanssa;
27. katsoo, että vaihtoehtoisten tulonlähteiden asianmukaisella käyttöönotolla olisi tuettava eikä estettävä innovointia, yrittäjyyttä ja pk-yritysten perustamista, omavastuullisuuden lujittamista ja paikallista kehitystä;
28. korostaa, että varsinkin useita verokantoja sisältävän alv-järjestelmän hallinnolliset kustannukset saattavat olla kehitysmailla liian korkeat, koska niiden veroviranomaisilla ei ole käytössään tarvittavia rahoitus- ja henkilöresursseja, joten järjestelmiä on tarkasteltava perusteellisesti; katsoo, että tällaisissa tapauksissa valmisteverojen on oltava erittäin valikoivia ja kohdistuttava vain harvoihin tuotteisiin pääasiassa sen perusteella, että niiden kulutus aiheuttaa yhteiskunnalle kielteisiä ulkoisia vaikutuksia ja että niiden kysyntä on yleensä joustamatonta (tupakka, alkoholi ja niin edelleen); kehottaa rajoittamisen

yhteydessä yksilöimään myös yritykset, joiden osuus verotuloista voi olla suurempi (esimerkiksi raaka-aineiden kaivostoimintaa harjoittavat yritykset) ja verottamaan niitä;

29. tähdentää, että tärkeä edellytys välittömien verojen lisäämiselle olisi oltava epävirallisen sektorin liittäminen viralliseen talouteen ja yritysten toimintaympäristön parantaminen;
30. korostaa, että verokilpailun kustannukset ovat maailmanlaajuisesti korkeammat kehitysmaissa, koska ne saavat suuremman osan verotuloistaan pääomasta ja niillä on vain vähän mahdollisuuksia periä vaihtoehtoisia veroja; toteaa, että tästä kilpailusta johtuvaa tulojen alenemista olisi käsiteltävä laajentamalla veropohjaa tai tarvittaessa pidättäytymällä kokonaan tästä kilpailusta, jos kilpailussa ulkomaisista suorista investoinneista vaarannetaan muita tekijöitä, kuten hyvä hallintotapa, oikeusvarmuus ja kansallistamisen välttäminen; huomauttaa, että alhaisen tulotason maat tarvitsevat valmiuksia neuvotella tehokkaasti monikansallisten yritysten kanssa voidakseen turvata tasa-arvoisen osuuden yritysten voitonjaosta, ja muistuttaa, että niillä tulisi olla riittävästi poliittista liikkumavaraa harjoittaa pääoman valvontaa, koska oikeus kerätä ja jakaa uudelleen verotuloja on valtioiden suvereniteetin ja oikeutuksen keskeinen arviointiperuste ja siksi hyvän hallintotavan edellytys;
31. huomauttaa, että Ranskan hallitus on tilannut tutkimuksen poliittisista verokannustimista mutta lisätutkimusta tarvitaan; kehottaa siksi komissiota tutkimaan, voidaanko avun erilaisilla siirtämistavoilla, esimerkiksi tuella tai lainoilla, auttaa rajoittamaan tai tasoittamaan tulojen hankkimiseen liittyvän avun mahdollisia kielteisiä vaikutuksia ja voidaanko talousarviotuella ja siihen liittyvällä julkisten menojen hallinnonin avoimuuden ja tehokkuuden parantamisella lisätä pitkällä aikavälillä kansalaisten halukkuutta maksaa veroja;
32. toteaa, että liian vähän huomiota on kiinnitetty siihen, kuinka hallitukset voivat käyttää veropolitiikkaa tulo- ja hyvinvointierojen vähentämiseen minimoimalla verovelvollisuuteen liittyvät nykyiset sukupuolierot;
33. kehottaa keskittymään kehitysmaiden verojärjestelmissä puolueettomuuden, tasa-arvon ja yksinkertaisuuden periaatteisiin, joihin olisi pyrittävä seuraavin keinoin:
 - a) verotuksella, joka ei vie suurempaa osuutta köyhän ihmisen tuloista vaan suuremman osuuden varakkaamman veronmaksajan tuloista,
 - b) verotuksella, johon ei liity sukupuoleen, sukupuoliseen suuntautumiseen, kotitalouden tyyppiin, kansalaisuuteen tai siviilisäätyyn perustuvaa syrjintää,
 - c) selkeällä, yksinkertaisella ja avoimella verojärjestelmällä, jossa ei ole mahdollista tulkita verolakeja epätoivotulla tavalla valtaviin veronalennusten saamiseksi sosiaalimenojen kustannuksella,
 - d) kaikista tulonlähteistä peräisin olevien todellisten voittojen ja tappioiden identtisellä verotuskohtelulla siten, että voittoja verotetaan ja tappiot ovat vähennyskelpoisia,
 - e) kiinteästi talouskehityksen eri vaiheisiin liittyvällä verotuksen tasolla,

- f) yhdistämällä useita yhtiöverokantoja siten, että lasketaan verokannat pikemmin liiketoiminnan volyymin kuin talouden alojen perusteella;
34. korostaa, että OECD:n on laadittava uudet suuntaviivat siirtohinnoille, mikä on välttämätöntä, jotta voidaan estää joitakin monikansallisia yrityksiä siirtämästä voittojaan edullisemmän verotuksen maihin ja jotta varmistetaan, että ne maksavat veronsa niihin kehitys- ja muihin maihin, joissa ne ovat itse asiassa voittonsa tehneet;
35. pitää välttämättömänä pieni- ja keskituloisille tarkoitettua alhaisen veroasteen verotusjärjestelmää, joka perustuu laajennettuun veropohjaan ja jossa suljetaan pois kaikki harkinnanvaraiset verohelpotukset ja -etuudet erityisesti kaivannaisteollisuuden osalta; korostaa, että tarvitaan julkisia investointeja hankkeisiin, joilla on myönteinen taloudellinen, sosiaalinen ja ympäristövaikutus paikallistasolla, mutta ei kuitenkaan tule mahdollistaa minkäänlaista verotuksellista polkumyyntiä;

III. Kohti avointa, yhteistyöhön perustuvaa ja oikeudenmukaista kansainvälistä verotusympäristöä

Kauppatavaran väärinhinnoittelu

36. korostaa, että kauppatavaran väärinhinnoittelu on yksi laittomien rahavirtojen merkittävimmistä aiheuttajista; kehottaa komissiota edistämään näitä kysymyksiä koskevan julkisen asiantuntemuksen lisäämistä kehitysmaissa ja laatimaan konkreettisia ehdotuksia sen takaamiseksi, että G20-maat, OECD, YK ja WTO ottavat kauppatavaran väärinhinnoittelun torjumisessa huomioon useampia indikaattoreita ja keinoja, muun muassa Yhdysvaltain "voittovertailumenetelmät", jotka ovat vaikuttaneet lupaavilta liiketoimien väärän hinnoittelun määrittämisessä;
37. kehottaa ryhtymään toimiin, joilla torjutaan perusteetonta siirtohinnoittelun manipulointia, ja tarkastelemaan uudelleen maailmanlaajuisia verotussääntöjä, jotka menevät voittovertailumenetelmiä pidemmälle, jotta voidaan selvittää, onko olemassa lupaavampia vaihtoehtoja puuttua paremmin väärinhinnoittelun ongelmaan; korostaa, että EU:n, G20-ryhmän ja WTO:n on keskityttävä toimissaan yleisesti menettelytapoihin, jotka perustuvat niin kutsuttuun markkinaehtoperiaatteeseen, jonka mukaan verotuksen kannalta tärkeisiin liiketoimiin on sovellettava samoja ehtoja kuin kahden itsenäisen yrityksen välisiin liiketoimiin;
38. kehottaa Euroopan unionia puolustamaan G20-maiden ja OECD:n jäsenten keskuudessa säästötulojen verotusta koskevan EU:n direktiivin mukaista verotusalan automaattisen tietojenvaihdon periaatetta salassapitokäytäntöä noudattaville alueille suuntautuvien laittomien rahavirtojen torjumiseksi;
39. kehottaa ottamaan käyttöön pääomasiirtojen transaktioveron, josta saatavilla tuloilla parannettaisiin markkinoiden toimintaa vähentämällä keinottelua, rahoitettaisiin osaksi kehitysyhteistyön ja ilmastonmuutoksen torjunnan kaltaisia globaaleja julkisia hyödykkeitä ja pienennettäisiin julkisen talouden alijäämää; katsoo, että tällaisen veron olisi oltava mahdollisimman laajapohjainen tai että se olisi otettava ensin käyttöön EU:n tasolla; kehottaa komissiota tekemään pikaisesti toteutettavuustutkimuksen, jossa otetaan

huomioon maailmanlaajuisesti tasavertaiset toimintaedellytykset, ja antamaan tarvittaessa konkreettisia säädösehdotuksia;

40. ehdottaa Cotonoun sopimuksen uudelleentarkastelun yhteydessä, että siihen lisätään verotusalan hyvää hallintotapaa koskeva määräys;
41. pyytää EU:n jäsenvaltioita toteuttamaan vastaavia toimia niiden kahdenvälistä apua koskevissa sopimuksissa;

Kaivosteollisuus

42. kehottaa kehittämään aloitteita luonnonvaroista saatavien tulojen avoimuuden lisäämiseksi muun muassa lahjonnan torjuntaa koskevan OECD:n yleissopimuksen ja kaivosteollisuuden avoimuutta koskevan EITI-aloitteen avulla; pitää myönteisenä Kongon konfliktialueiden mineraaleja ja avoimuutta koskevien tarkistusten ottamista rahoitussääntelyn uudistamista koskevaan lakiesitykseen ja pyytää komissiota tekemään samanlaisia periaatteita noudattelevan lainsäädäntöaloitteen pienentämättä kehitysmaiden hallitusten vastuuta ja aiheuttamatta turhaa byrokraattista rasitetta yrityksille, koska kehitysmaiden sidosryhmät ovat jo arvostelleet sitä ja se saattaa kääntyä itseään vastaan;
43. korostaa, että luonnonvarojen hyödyntämistä olisi jatkettava, jotta voidaan auttaa valtioita saavuttamaan laajemmat sosiaaliset ja taloudelliset tavoitteensa, mikä merkitsee sitä, että kehitysmaiden hallitusten on laadittava, halutessaan kansainvälisten sidosryhmien ja asiantuntijoiden kanssa, visio siitä, kuinka luonnonvarasektori sopii maan talouden tulevaisuuteen; katsoo, että joillekin maille paras tapa käyttää luonnonvaroja saattaa olla niiden jättäminen maaperään tulevaa käyttöä varten ja toisille saattaa olla parasta hyödyntää ne nopeasti välillisten kotimaisten tulojen muotona, jotta on mahdollista luoda tuloja ja pitää niiden avulla yllä kasvuun ja kiireellisten inhimillisten tarpeiden täyttämiseen tarvittavia investointeja;
44. huomauttaa, että kehitysmaiden olisi oltava tasavertaisia kumppaneita keskusteltaessa uusista aloitteista luonnonvarojen hyödyntämisen alalla ja hyväksyttäessä niitä; korostaa, että tämän alan uudet järjestelyt olisi toteutettava yleisinä kansainvälisinä normeina, jotta vältetään uusien säädösten hajanaisuus, koska sillä olisi hallitusten, verohallinnon ja kansainvälisten yhtiöiden kannalta kielteisiä vaikutuksia;
45. korostaa, että komission ehdotukset ja hallituksista riippumattomat kaivosalan avoimuusaloitteet, kuten luonnonvaroja koskeva peruskirja (Natural Resource Charter), niin kutsutut päiväntasaajan periaatteet ja Critical Resource -yrityksen sijoittajille ja yrityksille antamat suuntaviivat, ovat vaikutuksiltaan yritysmuonteisia; katsoo, että niillä luodaan oikeusvarmuutta ja kestäviä pitkäaikaisia kumppanuuksia ja ne toimivat turvatakuina uudelleenkansallistamista, neuvottelujen uudelleen aloittamista tai karkotuksia vastaan; panee merkille myös ongelmat, joihin on puututtava, esimerkiksi sen, että yritysten saattaa olla pakko ilmoittaa arkaluonteisia tietoja, mikä asettaa ne epäedulliseen kilpailuasemaan, tai sen, että jotkut hallitusten kanssa tehdyt sopimukset perustuvat salassa pidettäviin tietoihin;
46. toteaa, että luonnonvaroista saatavat tulot olisi aina katsottava välilliseksi keinoksi lisätä kotimaisia tuloja; huomauttaa, että luonnonvarojen verotuksen onnistuminen luo usein

lisää välittömiä veroja, kuten yritysten tuloveroja, sekä muita kuin verotuloja, kuten rojalTIMaksuja;

47. toteaa, että erittäin monilla korkotuloillaan elävillä mailla, jotka hyötyvät luonnonvarojen, erityisesti öljyn ja mineraalien, runsaista ylivoitoista, ei juuri ole kannustimia toimia vastuullisesti, joustavasti tai tehokkaasti; toistaa, että lujat institutionaaliset ja demokraattiset valvontamekanismit ovat ratkaisevan tärkeitä talousrikosten torjunnassa; kehottaa komissiota erityisesti tehostamaan kehitysapuaan, joka koskee monikansallisten yritysten ja kehitysmaiden välisten sopimusten laatimista luonnonvarojen hyödyntämiseen liittyvissä kysymyksissä;
48. kehottaa komissiota ja neuvostoa osallistumaan tiiviimmin kaivosteollisuuden avoimuutta koskevaan EITI-aloitteeseen tarjoamalla rahoitusta ja osallistumalla aloitetta hallinnoivaan elimeen;
49. muistuttaa, että tilinpäätösraportoinnin laatu on keskeinen tekijä veropetosten tehokkaassa torjunnassa; katsoo, että maakohtainen raportointi on ehdottoman tärkeää kaivosteollisuudessa, mutta muistuttaa, että se olisi yhtä hyödyllistä kaikkien alojen sijoittajille ja edistäisi hyvää hallintotapaa maailmanlaajuisesti; kehottaa tästä syystä komissiota edistämään sitä, että kansainvälisen tilinpäätösstandardilautakunnan kansainvälisiin tilinpäätösstandardeihin sisällytetään vaatimus, että monikansalliset yritykset ilmoittavat tulonsa ja maksamansa verot maakohtaisesti; palauttaa mieliin, että tämä vaatimus vastaa tarvetta lisätä monikansallisten yritysten yhteiskuntavastuuta; kehottaa komissiota sisällyttämään maakohtaisen raportoinnin tilinpäätösdirektiivien uudistukseen;
50. pyytää ottamaan kansainvälisten yritysten tapauksessa käyttöön maakohtaista tilinpäätöstietojen raportointia koskevat velvoitteet, jotka kattavat tuloksen ennen veroja ja verojen jälkeen, jotta voidaan lisätä avoimuutta ja helpottaa veroviranomaisten tiedonsaantia; katsoo, että EU:n olisi sen varmistamiseksi, että kaikki alat ja kaikki yritykset katetaan yhdenmukaisesti, otettava tämä periaate käyttöön osana avoimuusdirektiivin ja EU:n tilinpäätösdirektiivien tulevaa muuttamista ja että komission olisi kansainvälisellä tasolla painostettava IASB:tä pikaisesti kehittämään vastaava kattava standardi; kehottaa jälleen komissiota tiedottamaan parlamentille sen julkisen kuulemisen tuloksista ja sen IASB:n kanssa käymistä keskusteluista kuuden seuraavan kuukauden aikana.
51. korostaa maakohtaisen raportoinnin merkitystä ja vaatii tehostamaan neuvotteluja tällä alalla ja katsoo, että
 - a) hallitusten ja kansainvälisten ryhmien (G20-ryhmä ja Yhdistyneet kansakunnat mukaan luettuna) olisi tuettava rahoitusta koskevaa maakohtaista raportointia ja vaadittava virallisesti kansainvälistä tilinpäätösstandardilautakuntaa hyväksymään sen,
 - b) OECD:n olisi jatkettava maakohtaisen raportoinnin vaikutustenarviointia ja annettava siitä selvitys sekä G20-ryhmälle että YK:lle vuoden 2011 aikana,

- c) kansainvälisen tilinpäätösstandardilautakunnan olisi hyväksyttävä uusi standardi, joka sisältää maakohtaisen raportoinnin,
- d) kansalaisyhteiskunnan ja tiedotusvälineiden olisi tulevaisuudessa käytettävä maakohtaisen raportoinnin avulla ilmoitettuja tietoja, jotta hallitukset ja monikansalliset yritykset joutuvat vastaamaan toimistaan;

Avunantajien koordinoinnin parantaminen

52. ottaa huomioon, että ITC:n johtaman kartoitustutkimuksen mukaan verotuksen ja kehityksen alalla on tarpeen lisätä avunantajien koordinointia; kannustaa komissiota tekemään näiden periaatteiden mukaisia aloitteita ja lisäämään tukea monenvälisille ja alueellisille aloitteille, kuten Afrikan verohallintofoorumille (African Tax Administration Forum) ja Amerikan verohallintokeskukselle (Inter-American Centre of Tax Administrations);

Veroparatiisien torjunnan kansainvälisten järjestelmien parantaminen

53. korostaa, ettei perinteinen julkinen kehitysapu poista maailmanlaajuisista köyhyyttä, elleivät G20-maat, OECD ja EU ryhdy kunnianhimoisiin toimiin veroparatiisien ja haitallisten verotusrakenteiden torjumiseksi;
54. toteaa, että offshore-keskukset ovat 2. huhtikuuta 2009 pidetyn G20-huippukokouksen jälkeen sitoutuneet OECD:n avoimuutta ja tietojenvaihtoa koskeviin standardeihin; toteaa, että veroparatiisien haitallisia rakenteita on kuitenkin yhä olemassa; vaatii jälleen kerran, että veroparatiisien lukuisten puutteiden vuoksi OECD:n puitteissa toteutettavien toimien lisäksi otetaan käyttöön muita keinoja veroparatiisien torjumiseksi; toistaa tässä yhteydessä huolensa siitä, että OECD:n kansainväliset standardit edellyttävät tietojenvaihtoa pyydettyä mutta säästötulojen verotusta koskevan direktiivin mukaista automaattista tietojenvaihtoa ei ole olemassa; arvostelee niin ikään sitä, että OECD sallii hallitusten välttävän mustalle listalle joutumisen ainoastaan lupaamalla noudattaa tietojenvaihdon periaatteita ilman, että se varmistaa, että kyseiset periaatteet pannaan tosiasiallisesti täytäntöön; katsoo myös, että vaatimus tehdä sopimukset 12 muun valtion kanssa mustalta listalta pois pääsemiseksi on mielivaltaisen, koska siinä ei viitata laatuindikaattoreihin, jotka mahdollistaisivat riippumattoman arvioinnin tekemisen hyvän hallintotavan käytäntöjen noudattamisesta;
55. tähdentää, että kehitysmaat menettävät vuosittain jopa 800 miljardia euroa veroparatiiseihin ja laittomiin rahavirtoihin; toteaa, että rahoitusprosessin avoimuuden lisääminen voisi olla ratkaiseva askel köyhyden lievittämisessä ja vaurauden lisäämisessä merkittävästi;
56. katsoo, että tietojenvaihdon olisi oltava automaattista kaikissa tilanteissa; panee tässä yhteydessä tyytyväisenä merkille hallinnollista yhteistyötä verotusalaan koskevan komission ehdotuksen, koska sen avulla voidaan ulottaa jäsenvaltioiden välinen yhteistyö koskemaan kaikkia veroja, poistaa pankkisalaisuus ja vahvistaa automaattinen tietojenvaihto yleiseksi säännöksi;

57. pitää myönteisenä, että jotkut jäsenvaltiot ovat allekirjoittaneet Euroopan neuvoston ja OECD:n yleissopimuksen veroasioissa annettavasta keskinäisestä virka-avusta, ja kehottaa niitä 17:ää jäsenvaltiota, jotka eivät ole vielä tehneet niin, allekirjoittamaan yleissopimuksen;
58. kehottaa EU:ta vauhdittamaan toimiaan ja toteuttamaan konkreettisia toimenpiteitä, kuten pakotteita, veropetosten ja laittoman pääomapaon torjumiseksi; kehottaa neuvostoa tutkimaan mahdollisuutta ottaa käyttöön verotietojen automaattinen monenvälinen vaihtomekanismi tiiviissä yhteistyössä kansainvälisestä yhteistyöstä verotuksessa vastaavan YK:n asiantuntijakomitean kanssa;
59. kehottaa komissiota ottamaan käyttöön tiukemmat kriteerit veroparatiisien tunnistamiseksi ja ponnistelemaan kohti kansainvälisesti sitovia monenvälisiä ja automaattisia verotustietojen vaihtoa koskevia sopimuksia, jotka kattavat myös trustit ja säätiöt, sekä harkitsemaan vastatoimia, ellei sääntöjä noudateta; kehottaa komissiota tukemaan kehitysmaita laittomien rahavirtojen ja pääomapaon torjumisessa, sillä ne on todettu merkittäväksi esteeksi omien tulojen käyttöönotolle kehitystarkoituksiin; kiinnittää komission huomion erityisesti Euroopan parlamentin 24. huhtikuuta 2009 antamaan päätöslauselmaan ehdotuksesta neuvoston direktiiviksi säästöjen tuottamien korkotulojen verotuksesta annetun direktiivin 2003/48/EY muuttamisesta¹ sekä suositeltuihin toimenpiteisiin veroparatiisien torjumiseksi;
60. on huolissaan verosopimusten valitettavista vaikutuksista verotulojen jakautumiseen; toteaa, että verotusoikeuden antaminen lähdevaltion sijaan asuinvaltiolle tekee veroparatiiseista entistäkin houkuttavampia paikkoja; katsoo, että verosopimusten oikeudenmukaisuus tulisi arvioida, jotta ensisijainen verotusoikeus voitaisiin antaa tulojen lähdevaltiolle, jossa toiminta todellisuudessa tapahtuu;
61. pitää valitettavana, että G20-ryhmä ei ole vielä ehdottanut selkeää aikataulua ja konkreettista seuraamusjärjestelmää, joilla veroparatiisien torjunnasta tehtäisiin tehokasta; vaatii hyväksymään kansainvälisen yleissopimuksen, jonka tarkoituksena on poistaa haitalliset verotusrakenteet ja jossa määrätään seuraamuksia yhteistyöhaluttomille maille ja alueille sekä veroparatiisien kanssa toimiville rahoituslaitoksille; kehottaa EU:ta hyväksymään Yhdysvaltain veroparatiisien väärinkäytön lopettamista koskevaa lakia (Stop Tax Haven Abuse Act) vastaavia toimia ja harkitsemaan mahdollisuutta peruuttaa pankkitoimiluvat veroparatiisien kanssa toimivilta rahoituslaitoksilta;
62. katsoo, että EU:n olisi myös varmistettava vakausvalvontaa, verotusta ja rahanpesun torjuntaa koskevien standardien täytäntöönpanon yhdenmukaisuus EU:ssa ja kansainvälisellä tasolla;
63. kehottaa julkistamaan kansainvälisesti kriisiyrityksiin sijoittavien rahastojen rakenteet, jotta ne voidaan tunnistaa ja niiden toiminta kieltää;
64. kehottaa perustamaan talouskumppanuussopimusten yhteydessä riippumattoman valvontamekanismin, jonka tehtävänä on arvioida tullien poistamisen nettoverovaikutusta sekä maittain sitä, miten verouudistusten toteuttamisessa on edistytty; kehottaa ottamaan

¹ Hyväksytyt tekstit, P6_TA(2009)0325.

käyttöön lausekkeen, jolla määrätään kaikkien talouskumppanuussopimusten pakollisesta kokonaistarkistuksesta 3–5 vuoden voimassaolon jälkeen ja kunkin sopimuksen määräysten muuttamisesta siten, että ne edistävät entistä paremmin köyhyyden poistamista, kestäväää kehitystä ja alueellista yhdentymistä; kehottaa lisäksi ottamaan käyttöön yksittäisten maiden edistystä verouudistusten täytäntöönpanossa tai toimivan veronkannon toteutuksessa koskevan pakollisen selvityksen OECD:n tuloja ja varallisuutta koskevan malliverosopimuksen viimeisimpien versioiden mukaisesti;

65. korostaa, että jos kehitysmaiden verohallinnot eivät kuulu kulloisenkin maan valtiovarainministeriöön, niiden on syytä tehdä yhteistyötä erityisesti verotus- ja talousarviopolitiikan alalla siten, että ei kannusteta kilpailua ja kateutta vaan edistetään hyviä suhteita ja hyvää hallintotapaa veroasioissa;
66. kehottaa perustamaan riippumattomat tai osittain riippumattomat veroviranomaiset tai parantamaan niitä institutionaalisesti (jos ne ovat jo olemassa) riittävien tarkastus- ja tasejärjestelmien avulla, jotta veroviranomaisia ei voida käyttää väärin itsekkäillä poliittisilla päätöksillä, että niitä ei voida käyttää yksityisenä tulonlähteenä tai poliittisten vastustajien häirinnän välineenä;
67. korostaa tässä yhteydessä, että riippumattomien veroviranomaisten tärkeää asemaa ja hallinnollista itsenäisyyttä on tasapainotettava pluralistisilla hallintojärjestelyillä, joilla varmistetaan
 - a) että veroviranomaisella on turvattu talousarvio, jota hallitus ei voi muuttaa,
 - b) että veroviranomaisen asema, velvollisuudet ja valtuudet on kirjattu lakiin ja että poliisi ja tuomioistuimet voivat suojella niitä,
 - c) että nimityksistä veroviranomaisen hallintoelimeen (joka on perustettava) vastaavat useat julkiset toimijat (ministeriöt sekä yritysten ja asianajajien yhdistykset);
 - d) että nimitykset sitä valvovaan elimeen ovat pitkäaikaisia ja niiden kesto on määriteltä
 - e) ja että hallinnollinen ja operatiivinen henkilöstö on vastuussa vain hallintoelimelle;
68. katsoo, että tehokkaan verotusjärjestelmän kehittämisen kehitysmaissa on oltava niiden julkisen talouden selkäranka; katsoo, että EU:n uuden kehitysmaiden investointipolitiikan olisi autettava luomaan kotimaisia ja ulkomaisia yksityisiä investointeja entistä paremmin tukeva toimintaympäristö ja edellytykset entistä tehokkaammalle kansainväliselle avulle; muistuttaa, että EU:n investointipolitiikan on keskityttävä pk-yritysten kehittämiseen esimerkiksi mikrolainojen avulla ja tuettava innovointia, julkisten palvelujen tehokkuutta, julkisen ja yksityisen sektorin kumppanuuksia sekä tietämyksen siirtoa kasvun edistämiseksi;
69. kehottaa puhemiestä välittämään tämän päätöslauselman neuvostolle ja komissiolle sekä jäsenvaltioiden hallituksille ja parlamenteille.

PERUSTELUT

Taustaa

Euroopan komissio antoi huhtikuussa 2009 tiedonannon aiheesta "Hyvän hallintotavan edistäminen verotuslalla" ja halusi näin käynnistää keskustelun konkreettisista toimista, joihin voitaisiin ryhtyä hyvän hallintotavan periaatteiden (avoimuus, tietojenvaihto ja oikeudenmukainen verokilpailu) edistämiseksi verotuslalla. Komissio esitti myös valmisteluasiakirjan "Verotus ja kehitys – Yhteistyö kehitysmaiden kanssa hyvän hallintotavan edistämiseksi verotuslalla".

Tiedonannon tavoitteena on parantaa vero- ja kehityspolitiikkojen synergiaa sekä tehostaa niitä tunnistamalla kehitysmaiden verotulojen käyttöön otossa kohtaamat vaikeudet, sisäiset ja kansainväliset tekijät mukaan luettuina, ja ehdottamalla tapoja, joilla EU voi saada vielä enemmän aikaan ja hyödyntää olemassa olevia varoja ja välineitä paremmin.

Euroopan parlamentti hyväksyi helmikuussa 2010 päätöslauselman samasta aiheesta.

1. Huomioita komission asiakirjasta

Myönteiset näkökohdat:

Kehitystavoitteiden saavuttaminen ja verohallinto

Komissio myöntää selvästi vuosituhaten kehitystavoitteiden saavuttamisen ja verohallinnon välisen yhteyden. Verotus on olennaisen tärkeää pohjan luomiseksi vastuulliselle ja joustavalle demokraattiselle järjestelmälle.

Kehitysstrategioita koskeva omavastuullisuuden periaate

EU on sitoutunut kehitysstrategioissa omavastuullisuuden periaatteeseen ja toteaa, että on pääasiassa kehitysmaiden itsensä vastuulla parantaa tulojärjestelmiä niiden omien taloudellisten ja poliittisten olosuhteiden ja valintojen mukaisesti.

Sitoutuminen kehitysmaiden verojärjestelmien tukemiseen

Komission pyrkii lisäämään EU:n välineiden avulla tukea kehitysmaiden verojärjestelmien suunnitteluun ja hyvän hallintotavan periaatteiden soveltamiseen verotuslalla sekä kiinnittämään erityistä huomiota verotusalan hyvän hallintotavan periaatteiden liittämiseen tosiasiallisesti osaksi maa- ja aluekohtaisten strategia-asiakirjojen suunnittelua, toteuttamista ja valvontaa.

Maakohtainen tilinpäätösraportoinnin standardi

Komissio tukee monikansallisille yrityksille asetettavaa maakohtaisen tilinpäätösraportoinnin standardia, jonka avulla voidaan havaita kansainväliset veropetokset ja veronkierrot. On myös tärkeää korostaa, että yritysten sosiaalisesta vastuusta annettavassa tiedonannossa

tarkastellaan sitä, miten voitaisiin kehittää velvoittava järjestelmä hallintotapaa koskevien tietojen julkistamiseksi vuositilinpäätöksessä.

Verotusala koskeva vuoropuhelu ja yhteistyö

Komissio pyrkii vauhdittamaan kansainvälistä verotusala koskevaa vuoropuhelua ja yhteistyötä lisäämällä erityisesti kehitysmaiden osallistumista asiaankuuluviin maailmanlaajuisiin foorumeihin.

Verotietojen vaihtoa koskevat sopimukset

Komissio korostaa tarvetta tehdä verotietojen vaihtoa koskevia sopimuksia ja panna ne täytäntöön esimerkiksi monenvälisin järjestelyin ja viittaa EU:n säästötulojen verotusta koskevan direktiivin malliin, joka perustuu automaattiseen tietojenvaihtoon.

Kielteiset näkökohdat:

Tullitulot

Asiakirjassa ei käsitellä kaupan vapauttamisen haitallista vaikutusta alhaisen tulotason maihin tullitulojen muodossa. Siinä korostetaan tarvetta siirtää resurssiperusta ulkoisista tullitariffeista muuntotyypiseen verotukseen ja tuetaan alueellisen yhdentymisen syventämistä kaupan vapauttamisen avulla. Tällä tavalla komissio kieltää täysin tullitulojen vähenemisestä erityisesti köyhille maille aiheutuvat vaikeudet, vaikka köyhät maat ovat IMF:n tutkimusten mukaan korvanneet parhaimmillaankin vain 30 prosenttia menetetyistä elinkeinoveroista. Asiakirjassa ei myöskään tehdä ehdotuksia veropohjan laajentamiseksi, jolla voitaisiin taata verojärjestelmän oikeudenmukaisuus ja progressiivisuus.

OECD:n tämänhetkiset puutteet

Komissio pyrkii kannustamaan ja tukemaan kehitysmaita verotusalan kansainvälisten standardien käyttöönotossa ja täytäntöönpanossa kritisoimatta OECD:n standardeja ja esittämättä huomioita niiden tämänhetkisistä puutteista. Tässä yhteydessä on syytä muistaa, että OECD:n menettelytapasäännöt sallivat hallitusten välttävän mustalle listalle joutumisen, jos ne lupaavat noudattaa tietojenvaihtoperiaatteita. Kyseessä on siis pelkkä "periaatejulistus", jota ei panna tehokkaasti täytäntöön.

OECD:n siirtohinnoitteluohjeiden käyttöönotto ja noudattaminen

Komissio tukee OECD:n siirtohinnoitteluohjeiden käyttöönottoa ja noudattamista kehitysmaissa, mutta mainitsee vain tarpeen tutkia markkinaehtoperiaatteen soveltamista eikä ehdota muita menetelmiä.

Verotulojen väheneminen

Asiakirjassa ei valitettavasti mainita lainkaan valtioiden välisestä verokilpailusta globalisoituneessa taloudessa aiheutuvaa verotulojen vähenemistä.

Joitakin tarvittavia toimenpiteitä

A. Veroparatiisien torjuminen

1. Veroparatiisien torjuminen on ensisijaisen tärkeää vuosituhannen kehitystavoitteiden saavuttamisen kannalta. Veroparatiisit heikentävät kehitysmaiden toimielimien ja

poliittisen järjestelmän laatua. Ne lisäävät talousrikollisuuden tuottavuutta, kannustavat ylivoiton tavoitteluun ja lisäävät verotulojen epäoikeudenmukaista jakautumista.

- i) Veroparatiisien salassapitokäytäntö antaa sijoittajille epätasaiset mahdollisuudet saada tietoa ja heikentää näin kansainvälisten rahoitusmarkkinoiden tehokkuutta. Tämä kohottaa riskipreemioita ja nostaa näin sekä rikkaiden että köyhien maiden lainakustannuksia.
- ii) Verosopimukset tekevät veroparatiiseista entistäkin houkuttavampia paikkoja. Laajalla kahdenvälisen verosopimusten verkostolla pyritään torjumaan mahdollista kaksoisverotusongelmaa, joka aiheutuu siitä, että kansainvälisen vero-oikeuden mukaan sekä valtio, jossa omistaja asuu tai on rekisteröityneenä (asuinvaltioperiaate), että valtio, jossa tulot ansaitaan (lähdevaltioperiaate), voivat periä veroa pääomavoitoista. Veroparatiiseissa oikeushenkilöt rekisteröityvät alueelle vain verojärjestelmää varten ja asuinvaltioperiaatteen soveltaminen johtaa verotulojen epätasaiseen jakautumiseen, koska todellisuudessa vain pieni osa liiketoiminnasta tapahtuu veroparatiiseissa. Tällaisessa tilanteessa verotusoikeus tulisi oikeudenmukaisuuden nimissä olla tulojen lähdevaltiolla.
- iii) Monissa OECD:n jäsenvaltioiden ja kehitysmaiden välisissä verosopimuksissa on otettu huomioon asuinvaltioperiaatteen vaikutus verojen jakautumiseen antamalla tulojen lähdevaltiolle oikeus periä lähdeveroa tiettyyn summaan asti (näin taataan, että myös tulojen lähdevaltio saa osuuden verotuloista). Veroparatiisien ja muiden kehitysmaiden välisissä verosopimuksissa ei kuitenkaan määrätä tällaisesta lähdeverosta.
- iv) Veroparatiisien ja kehitysmaiden väliset verosopimukset pienentävät usein merkittävästi jälkimmäisten veropohjaa, vaikka heikko julkinen talous on yksi useiden kehitysmaiden ensisijaisista haasteista. Verosopimukset eivät vaikuta veroparatiisien haitallisiin rakenteisiin, kuten salassapitosääntöjen ja tekaistujen asuinpaikkojen hyödyntämiseen. Siksi on tärkeää taata, etteivät verosopimukset rajoita veroparatiisien torjumistoimia ja että niitä korjataan tämän mukaisesti.

B. Kauppatavaran väärinhinnoittelu

Ryhmänsäisten liiketoimien väärä hinnoittelu, jonka tavoitteena on siirtää voittoja korkean verotuksen maista alhaisen verotuksen maihin, on yksi laittomien rahavirtojen merkittävimmistä aiheuttajista. Se on suuri ongelma niin rikkaissa kuin köyhissäkin maissa, sillä se vääristää huomattavasti kansallisten ja kansainvälisten yritysten välistä kilpailua ja saattaa johtaa verotulojen tuntuvaan menetykseen. OECD on laatinut siirtohinnoitteluohjeet monikansallisille yrityksille, mutta niissä on vielä parantamisen varaa.

C. Veroparatiisien torjunnan kansainvälisten järjestelmien heikkoudet

Vaikka lukuisat kansainväliset järjestöt (OECD, IMF, FATF, FSF, YK) käsittelevät veroparatiisien haitallisiin vaikutuksiin liittyviä asioita, yhdelläkään niistä ei ole erityisesti veroparatiiseihin kohdistuvaa tehtävää. Alalla tehtävä kansainvälinen yhteistyö keskittyy

ensisijassa rahanpesun torjuntaan ja sellaisten verosopimusten laatimiseen, jotka sisältävät oikeuden saada muilta valtioilta tietoja tietyistä verotusasioista. Kansainvälisissä järjestelyissä on myös monia merkittäviä puutteita:

- kehitysmaat on jätetty useiden aloitteiden ulkopuolelle (muun muassa OECD:n ja FATF:n toimissa);
- mikään aloitteista ei auta ratkaisemaan tärkeimpiä laittomiin rahavirtoihin liittyviä ongelmia, kuten omistajuutta koskevan automaattisen tietojenvaihdon ja yritysten siirtohinnoittelua koskevien tietojen puutetta;
- täysipainoinen osallistuminen eri foorumeihin ja hankkeisiin edellyttää usein tiettyä asiantuntemusta ja valmiuksia, joita monilla kehitysmailla ei ole.

D. "Luonnonvarakirous"

Monille niin sanotuille koroillaaneläjämaille (runsaista luonnonvaroista, erityisesti öljyn ja mineraalien, ylivoitoista hyötyviä maita), joiden ei tarvitse periä veroa kansalaisiltaan, on tyypillistä

- riippumattomuus kansalaisista veronmaksajina ja piittaamattomuus heistä
- laajaa talouskehitystä edistävien kannustimien vähäisyys
- öljytulojen käyttäminen vastustajien lahjomiseen ja sortavan sisäisen turvallisuuden rahoittamiseen
- verojen keräämisen ja hallinnoinnin tehokkaiden järjestelmien perustamiseen liittyvien kannustimien vähäisyys.

Luonnonvaroista saatujen ylivoittojen käyttöön liittyvän avoimuuden lisäämiseksi on käynnistetty hankkeita, kuten kaivosteollisuuden avoimuutta koskeva innovatiivinen EITI-aloite. Tällaisia hankkeita on tuettava, koska monikansallisten yritysten on julkistettava tuottoensa ja maksamansa verot maakohtaisesti, jotta voidaan seurata, mitä ne maksavat kussakin kehitysmaassa, jossa ne toimivat. Maakohtainen raportointi liittyy kiinteästi yritysten sosiaalisen vastuun tukemiseen monikansallisissa yrityksissä.

E. Globalisaatio ja verotusongelmat

Globalisaation pahentaa verotusongelmia, sillä kansainvälisesti liikkuvasta pääomasta on entistä vaikeampaa periä veroa. Ongelma liittyy erityisesti veroparatiiseihin rekisteröityneiden yritysten pääomavoittojen verottamiseen. Kehitysmailla tulisi olla riittävästi poliittista liikkumavaraa harjoittaa pääoman valvontaa ja muita toimia, joiden tarkoituksena on torjua spekulointia ja taata vakaus.

Veropohjan laajentaminen

Veropohjan laajentaminen on ensisijaisen tärkeää vuosituhannen kehitystavoitteiden saavuttamiseksi kehitysmaissa¹. Viimeisten 20 vuoden aikana ympäri maailmaa tehdyissä verouudistuksissa on siirrytty pois elinkeinoveroriippuvuudesta ja otettu käyttöön laajapohjaiset kulutusverot (ALV). Yksi ratkaistavista ongelmista on elinkeinoverojen

¹ Henkilötulovero kattaa teollisuusmaissa noin 7 % bruttokansantuotteesta ja sitä maksaa noin 45 % väestöstä. Vastaava osuus kehitysmaissa on vain 2 % bruttokansantuotteesta ja maksajia on 5 % väestöstä.

väheneminen (tullivapautusten seurauksena) sekä arvonlisäveron ja energiaverojen kaltaisten kulutusverojen käyttöönotto. Vaikka välillinen verotus on kätevä tapa laajentaa veropohjaa maissa, joissa harmaa ala on suuri, arvonlisävero ei ole ihanteellinen väline, koska se koostuu regressiivisestä verotusjärjestelmästä. Arvonlisäveroa on myös vaikeampi periä kuin elinkeinoveroja, joita sillä korvataan. Verouudistuksissa tulisi keskittyä välittömän verotuksen kehittämiseen ja varmistaa, että monikansalliset yritykset maksavat oman osuutensa veroista.

Verotusstrategian sopeuttaminen

Verotus ei ole vain tekninen seikka, joka voidaan siirtää yhdestä yhteydestä toiseen ottamatta huomioon paikallisia viranomaisia. Avunantajien on huomioitava lähestymistavassaan kunkin maan erityinen sosioekonominen ympäristö.

Avunantajien koordinoinnin parantaminen

Avunantajat voivat tehdä enemmän tukeakseen kumppanimaiden tulonkeräysoimia tavoilla, jotka auttavat parantamaan hallintotapaa. IMF:n vuonna 2005 tekemä tutkimus osoittaa, että valtionhallintoa, talouspolitiikkaa ja julkisen sektorin varainhoitoa koskeviin kahdenvälisiin avustuksiin vuonna 2005 annetuista 7,1 miljardista Yhdysvaltain dollarista vain 1,7 prosenttia käytettiin verotusalan apuun. Vuosina 2004, 2003 ja 2002 vastaavat osuudet olivat 2,7 prosenttia, 2,2 prosenttia ja 3,5 prosenttia¹. Eri avustusmuotojen vaikutus maiden sisäiseen vastuullisuuteen ja veroihin on myös otettava paremmin huomioon.

¹ Lähteet: "Governance, Taxation and Accountability: issues and practices", OECD 2008.

22.11.2010

TALOUS- JA RAHA-ASIOIDEN VALIOKUNNAN LAUSUNTO

kehitysyhteistyövaliokunnalle

verotuksesta ja kehityksestä – yhteistyö kehitysmaiden kanssa hyvän hallintotavan edistämiseksi verotusallalla
(2010/2102(INI))

Valmistelija (*): Sirpa Pietikäinen

(*): Valiokuntien yhteistyömenettely – työjärjestyksen 50 artikla

EHDOTUKSET

Talous- ja raha-asioiden valiokunta pyytää asiasta vastaavaa kehitysyhteistyövaliokuntaa sisällyttämään seuraavat ehdotukset päätöslauselmaesitykseen, jonka se myöhemmin hyväksyy:

1. suhtautuu myönteisesti komission aloitteeseen parantaa valmiuksia verotusalan hyvään hallintotapaan kehitysmaissa ja toteaa, että tarvitaan sääntelykehys, jolla tuetaan kansainvälistä veroyhteistyötä, avoimuutta, julkisen ja yksityisen sektorin kehittämistä ja talouskasvua;
2. palauttaa mieliin, että verotusasioissa hyvää hallintotapaa ei voi siirtää sellaisenaan tai määrätä ulkopuolelta ja että kukin valtio päättää itse omasta veropolitiikastaan; pyytää tässä yhteydessä komissiota ja kansallisia hallituksia olemaan vastustelematta ja tekemään yhteistyötä kaikkien sellaisten maiden kanssa, jotka pyrkivät johdonmukaisesti ja tasapuolisesti korottamaan veroja, jotka vaikuttavat niiden alueella erityisesti primääriraaka-aineiden hankinnan alalla toimiviin ulkomaisiin yrityksiin, sillä nämä raaka-aineet ovat tärkeä varallisuuden lähde kehitysmaille;
3. huomauttaa, että erityisesti Euroopan unionin kanssa tehtyjen talouskumppanuussopimusten seurauksena tullitulojen väheneminen vaikuttaa kielteisesti suoraan kehitysmaiden käytettävissä olevien varojen määrään; pyytää tässä yhteydessä komissiota näiden menetysten korvaamiseksi ja osana kehitysmaiden kansallisten verojärjestelmien parantamiseksi annettavaa tukea kannustamaan kehitysmaita, jotta ne asettaisivat etusijalle progressiiviset välittömät verot välillisten verojen – erityisesti

kulutuksesta perittävien välillisten verojen – asemesta, sillä viimeksi mainitut kuormittavat luonteensa vuoksi eniten pienituloista väestöä;

4. huomauttaa, että tehokkaat, progressiiviset ja tasapuoliset verojärjestelmät ovat kehityksen kannalta välttämättömiä, sillä niiden avulla voidaan rahoittaa julkisten hyödykkeiden tuotantoa ja edistää valmiuksien kehittämistä ja hyvää hallintotapaa; katsoo myös, että köyhien maiden on pyrittävä korvaamaan riippuvuus ulkomaanavusta verotukseen perustuvalla omavaraisuudella ja että veropetokset ja veronkierto estävät saavuttamasta näitä tavoitteita kehitysmaissa;
5. kehottaa komissiota ottamaan käyttöön tiukemmat kriteerit veroparatiisien tunnistamiseksi ja ponnistelemaan kohti kansainvälisesti sitovia monenvälisiä ja automaattisia verotustietojen vaihtoa koskevia sopimuksia, jotka kattavat myös trustit ja säätiöt, sekä harkitsemaan vastatoimia, ellei sääntöjä noudateta; kehottaa komissiota tukemaan kehitysmaita laittomien rahavirtojen ja pääomapaon torjumisessa, sillä ne on todettu merkittäväksi esteeksi omien tulojen käyttöönotolle kehitystarkoituksiin; kiinnittää komission huomion etenkin mietintöön P6_TA(2009)0325 ja siinä suositeltuihin toimenpiteisiin veroparatiisien torjumiseksi;
6. kehottaa ottamaan käyttöön pääomasiirtojen transaktioveron, josta saatavilla tuloilla parannettaisiin markkinoiden toimintaa vähentämällä keinottelua, rahoitettaisiin osaksi kehitysyhteistyön ja ilmastonmuutoksen torjunnan kaltaisia globaaleja julkisia hyödykkeitä ja pienennettäisiin julkisen talouden alijäämää; katsoo, että tällaisen veron olisi oltava mahdollisimman laajapohjainen tai että se olisi ensin otettava käyttöön EU:n tasolla; kehottaa komissiota tekemään pikaisesti toteutettavuustutkimuksen, jossa otetaan huomioon maailmanlaajuisesti tasavertaiset toimintaedellytykset, ja antamaan tarvittaessa konkreettisia säädösehdotuksia;
7. suhtautuu myönteisesti veroyhteistyötä koskevaan alueelliseen aloitteeseen, joka tarjoaisi kehitysmailla mahdollisuuden keskustella verotuksen asemasta valtorakenteiden ja valmiuksien kehittämisessä sekä vaihtaa verohallintoa koskevia parhaita käytäntöjä;
8. on tietoinen siitä, että kehitysmaiden omien tulojen käyttöönoton laadullinen ja määrällinen parantaminen kantaa hedelmää pitkällä aikavälillä; pyytää EU:ta tarjoamaan jatkossakin apua kaikissa muodoissa niin kauan kuin kehitysmaat pitävät sitä tarpeellisena oman kehityksensä rahoittamiseksi;
9. toteaa, että mailta, joille myönnetään EU:n rahoitustukea ja annetaan pääsy EU:n markkinoille, olisi edellytettävä verotusalan hyvän hallintotavan periaatteiden noudattamista;
10. ehdottaa Cotonoun sopimuksen uudelleentarkastelun yhteydessä, että siihen lisätään verotusalan hyvää hallintotapaa koskeva määräys;
11. pyytää EU:n jäsenvaltioita toteuttamaan vastaavia toimia niiden kahdenvälistä apua koskevissa sopimuksissa;
12. pyytää ottamaan kansainvälisten yritysten tapauksessa käyttöön maakohtaista tilinpäätöstietojen raportointia koskevat velvoitteet, jotka kattavat tuloksen ennen veroja ja

verojen jälkeen, jotta voidaan lisätä avoimuutta ja helpottaa veroviranomaisten tiedonsaantia; katsoo, että EU:n olisi sen varmistamiseksi, että kaikki alat ja kaikki yritykset katetaan yhdenmukaisesti, otettava tämä periaate käyttöön osana avoimuusdirektiivin ja EU:n tilinpäätösdirektiivien tulevaa muuttamista ja että komission olisi kansainvälisellä tasolla painostettava IASB:tä pikaisesti kehittämään vastaava kattava standardi; kehottaa jälleen komissiota tiedottamaan parlamentille sen julkisen kuulemisen tuloksista ja sen IASB:n kanssa käymistä keskusteluista kuuden seuraavan kuukauden aikana.

VALIOKUNNAN LOPULLISEN ÄÄNESTYKSEN TULOS

Hyväksytty (pvä)	9.11.2010						
Lopullisen äänestyksen tulos	<table style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tr> <td style="width: 100px;">+:</td> <td style="text-align: right;">35</td> </tr> <tr> <td>-:</td> <td style="text-align: right;">5</td> </tr> <tr> <td>0:</td> <td style="text-align: right;">5</td> </tr> </table>	+:	35	-:	5	0:	5
+:	35						
-:	5						
0:	5						
Lopullisessa äänestyksessä läsnä olleet jäsenet	Burkhard Balz, Godfrey Bloom, Sharon Bowles, Pascal Canfin, Nikolaos Chountis, George Sabin Cutaş, Leonardo Domenici, Derk Jan Eppink, Markus Ferber, José Manuel García-Margallo y Marfil, Jean-Paul Gauzès, Sven Giegold, Sylvie Goulard, Gunnar Hökmark, Othmar Karas, Jürgen Klute, Rodi Kratsa-Tsagaropoulou, Philippe Lamberts, Werner Langen, Astrid Lulling, Hans-Peter Martin, Arlene McCarthy, Sławomir Witold Nitras, Ivari Padar, Anni Podimata, Antolín Sánchez Presedo, Olle Schmidt, Edward Scicluna, Peter Skinner, Theodor Dumitru Stolojan, Ivo Strejček, Kay Swinburne, Marianne Thyssen, Ramon Tremosa i Balcells, Corien Wortmann-Kool						
Lopullisessa äänestyksessä läsnä olleet varajäsenet	Thijs Berman, Herbert Dorfmann, Sari Essayah, Robert Goebbels, Sophia in 't Veld, Syed Kamall, Arturs Krišjānis Kariņš, Sirpa Pietikäinen, Bernhard Rapkay, Pablo Zalba Bidegain						
Lopullisessa äänestyksessä läsnä olleet sijaiset (187 art. 2 kohta)	Knut Fleckenstein						

3.12.2010

KANSAINVÄLISEN KAUPAN VALIOKUNNAN LAUSUNTO

kehitysyhteistyövaliokunnalle

verotuksesta ja kehityksestä: yhteistyö kehitysmaiden kanssa hyvän hallintotavan edistämiseksi verotuslalla
(2010/2102(INI))

Valmistelija: Marielle De Sarnez

EHDOTUKSET

Kansainvälisen kaupan valiokunta pyytää asiasta vastaavaa kehitysyhteistyövaliokuntaa sisällyttämään seuraavat ehdotukset päätöslauselmaesitykseen, jonka se myöhemmin hyväksyy:

1. muistuttaa, että laajennettaessa kehitysmaiden kanssa käytävää kauppaa tavoitteena on oltava näiden maiden kestävä talouskasvu ja kehitys; toteaa, että tullien poistaminen merkitsee vastaavasti tullitulojen menettämistä, minkä vuoksi se on toteutettava aikaisempaa valvotummin, hitaammin ja käsi kädessä sellaisten verouudistusten kanssa, joiden avulla saadaan korvaavia tuloja (alv, kiinteistövero, tulovero);
2. kehottaa toteuttamaan talouskumppanuussopimusten yhteydessä järjestelmällisesti verouudistuksia tukevia toimenpiteitä, joissa on kyse sekä aineellisesta (tietojenkäsittelyjärjestelmät) että organisatorisesta tuesta (verohallinnon henkilöstön oikeudellinen ja verotusalan koulutus), mikäli kehitysmaat tätä tukea pyytävät; korostaa, että on ponnisteltava erityisen voimakkaasti niiden Afrikan maiden kanssa, jotka eivät vielä saa pitkäaikaista tukea verotuksen alalla;
3. vahvistaa pitävänsä välttämättömänä lisätä Euroopan unionin kehitysyhteistyöpolitiikan ja kauppapolitiikan keskinäistä johdonmukaisuutta; muistuttaa, että vaikka kriisi on ehkä voimistanut raaka-aineiden hintavaihteluita ja vähentänyt pääomavirtoja kehitysmaihin, Euroopan unioni ja sen jäsenvaltiot ovat edelleen johtavia kehitysavun antajia, sillä niiden osuus on 56 prosenttia koko maailman kehitysavusta eli kaikkiaan 49 miljardia euroa vuonna 2009; korostaa, että tätä taustaa vasten tarkasteltuna kehitysmailla olisi ensisijaisen tärkeää ottaa käyttöön tehokas verotusjärjestelmä, joka vähentää

kehitysmaiden riippuvuutta ulkoisesta avusta ja muista ulkoisista rahavirroista, joita on vaikea ennakoida;

4. korostaa, ettei verotuloja saa pitää ulkomaisen avun vaihtoehtona, vaan pikemminkin julkisten tulojen perusosatekijänä, joka mahdollistaa kyseisten maiden kehityksen;
5. muistuttaa, että veronkierto merkitsee huomattavaa taloudellista menetystä kehitysmailla ja että veroparatiisien ja veronkierron torjunta on yksi EU:n ensisijaisista tavoitteista, jotta kehitysmaita voidaan auttaa tehokkaasti hyödyntämään verotulojaan; muistuttaa tarpeesta ryhtyä tässä asiassa asianmukaisiin toimiin Euroopan tasolla ja kansainvälisesti erityisesti G20-maiden sitoumusten mukaisesti;
6. korostaa, että OECD:n on laadittava uudet suuntaviivat siirtohinnoille, mikä on välttämätöntä, jotta voidaan estää joitakin monikansallisia yrityksiä siirtämästä voittojaan edullisemmän verotuksen maihin ja jotta varmistetaan, että ne maksavat veronsa niihin kehitys- ja muihin maihin, joissa ne ovat itse asiassa voittonsa tehneet;
7. pitää välttämättömänä pieni- ja keskituloisille tarkoitettua alhaisen veroasteen verotusjärjestelmää, joka perustuu laajennettuun veropohjaan ja jossa suljetaan pois kaikki harkinnanvaraiset verohelpotukset ja -etuudet erityisesti kaivannaisteollisuuden osalta; korostaa, että tarvitaan julkisia investointeja hankkeisiin, joilla on myönteinen taloudellinen, sosiaalinen ja ympäristövaikutus paikallistasolla, mutta ei kuitenkaan tule mahdollistaa minkäänlaista verotuksellista polkumyyntiä;
8. katsoo, että tehokkaan verotusjärjestelmän kehittämisen kehitysmaissa on oltava niiden julkisen talouden selkäranka; katsoo, että EU:n uuden kehitysmaiden investointipolitiikan olisi autettava luomaan kotimaisia ja ulkomaisia yksityisiä investointeja entistä paremmin tukeva toimintaympäristö ja edellytykset entistä tehokkaammalle kansainväliselle avulle; muistuttaa, että EU:n investointipolitiikan on keskityttävä pk-yritysten kehittämiseen esimerkiksi mikrolainojen avulla ja tuettava innovointia, julkisten palvelujen tehokkuutta, julkisen ja yksityisen sektorin kumppanuuksia sekä tietämyksen siirtoa kasvun edistämiseksi;
9. muistuttaa, että vaikka talouskumppanuussopimusten myönteiset vaikutukset ilmenevät vasta keskipitkällä tai pitkällä aikavälillä, tullimaksujen väheneminen näkyy välittömästi tulojen vähenemisenä;
10. kehottaa perustamaan talouskumppanuussopimusten yhteydessä riippumattoman valvontamekanismin, jonka tehtävänä on arvioida tullien poistamisen nettoverovaikutusta sekä maittain sitä, miten verouudistusten toteuttamisessa on edistytty; kehottaa ottamaan käyttöön lausekkeen, jolla määrätään kaikkien talouskumppanuussopimusten pakollisesta kokonaistarkistuksesta 3–5 vuoden voimassaolon jälkeen ja kunkin sopimuksen määräysten muuttamisesta siten, että ne edistävät entistä paremmin köyhyyden poistamista, kestäväää kehitystä ja alueellista yhdentymistä; kehottaa lisäksi ottamaan käyttöön yksittäisten maiden edistystä verouudistusten täytäntöönpanossa tai toimivan veronkannon toteutuksessa koskevan pakollisen selvityksen OECD:n tuloja ja varallisuutta koskevan malliverosopimuksen viimeisimpien versioiden mukaisesti.

VALIOKUNNAN LOPULLISEN ÄÄNESTYKSEN TULOS

Hyväksytty (pvä)	1.12.2010
Lopullisen äänestyksen tulos	+: 22 -: 4 0: 0
Lopullisessa äänestyksessä läsnä olleet jäsenet	William (The Earl of) Dartmouth, Laima Liucija Andrikienė, David Campbell Bannerman, Harlem Désir, Christofer Fjellner, Joe Higgins, Yannick Jadot, Metin Kazak, Bernd Lange, David Martin, Vital Moreira, Godelieve Quisthoudt-Rowohl, Tokia Saïfi, Helmut Scholz, Peter Šťastný, Robert Sturdy, Keith Taylor, Paweł Zalewski
Lopullisessa äänestyksessä läsnä olleet varajäsenet	George Sabin Cutaș, Małgorzata Handzlik, Salvatore Iacolino, Syed Kamall, Maria Eleni Koppa, Jörg Leichtfried, Carl Schlyter, Michael Theurer, Jarosław Leszek Wałęsa
Lopullisessa äänestyksessä läsnä olleet sijaiset (187 art. 2 kohta)	Pablo Arias Echeverría, Markus Pieper, Giommara Uggias

VALIOKUNNAN LOPULLISEN ÄÄNESTYKSEN TULOS

Hyväksytty (pvä)	26.1.2011
Lopullisen äänestyksen tulos	+: 26 -: 0 0: 1
Lopullisessa äänestyksessä läsnä olleet jäsenet	Thijs Berman, Michael Cashman, Ricardo Cortés Lastra, Corina Crețu, Véronique De Keyser, Nirj Deva, Leonidas Donskis, Charles Goerens, Catherine Grèze, András Gyürk, Eva Joly, Filip Kaczmarek, Franziska Keller, Miguel Angel Martínez Martínez, Gay Mitchell, Norbert Neuser, Bill Newton Dunn, Maurice Ponga, Birgit Schnieber-Jastram, Michèle Striffler, Alf Svensson, Eleni Theodorou, Ivo Vajgl, Iva Zanicchi, Gabriele Zimmer
Lopullisessa äänestyksessä läsnä olleet varajäsenet	Martin Kastler, Wolf Klinz, Csaba Óry, Patrizia Toia